

5/2022

XXVII. ročník

ACTA

PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštví v Jindřichově Hradci

6. března 2022

Postní doba v čase války

Kdybychom měli možnost setkat se s naším někdejším regenschorim Adamem Michnou z Otradovic a vyprávěli mu o tom, jak dramatické chvíle dnes prožíváme, asi by nám příliš nerozuměl. Válka, stejně jako mor, pro něj a jeho současníky, jindřichohradecké měšťany v 17. století, byla čímsi zcela samozřejmým. Žasnul by, že jsme tu žili desítky let v míru, netrápily nás epidemie, povodně, sucha či neúrody a hlad. Vždyť on, který se narodil kolem roku 1600, prožíval téměř celý svůj dospělý život uprostřed třicetileté války. Neustále byli někde za rohem plenící Švédové či Sasové, městu každou chvíli hrozilo dobytí a vůči obyvatelům se o mnoho lépe nechovali ani vlastní

císařští vojáci, kteří měli zem chránit, ale jako všichni žoldnéři ji spíše vyjídali a drancovali. Užil si jaké to je, když Vám Švédové pálí přes Vajgar z děl na domov.

Když konečně třicetiletá válka skončila, a země se pomaličku začala zotavovat, obnovilo se vzápětí nebezpečí od východu, kde se rozpínala Turecká říše a pohlcovala nedaleké Uhry. V těsném sousedství, na Moravě i v Rakousku se objevovaly oddíly Turků či jejich spojenců - uherských povstalců, kteří pálili, vraždili a odvlékali do otroctví vše živé. Ve městě se objevovaly zubožené skupinky těch, kterým se podařilo s holýma rukama utéci. Události vyvrcholily roku 1683, již po Michnově smrti, obléháním Vídně, kdy konečně se podařilo turecký postup zastavit a postupně sultánova vojska vytlačovat.

Všechny ty boje a průtahy vojsk provázel hlad a nemoci, ustavičný neklid a chaos. Uprostřed nejisté doby byla snad jediná jistota – že stát zase zvýší daně, bude požadovat odvod nových branců a zrekvíruje další potraviny. Inlace – dlouhá mince – požere úspory. Pokojný svět, v jakém jsme žili před rokem 2020, Adam Michna vlastně nikdy nepoznal. Možná by jej považoval téměř za ráj. A určitě by se nás zeptal, zda jsme za to byli náležitě vděční Bohu, zda jsme mu děkovali a chválili jej, jako se o to snažil on a jeho hradečtí spoluobčané i uprostřed válek a moru. Asi bychom před ním museli přiznat, že jsme si toho příliš nevážili, považovali to vše za samozřejmost a spíše si všímali toho, co nám schází, starali se o to, nač dalšího ještě máme nárok, než abychom se radovali z toho, co máme.

Nejspíše bychom se pak našeho dávného regenschoriho zeptali, jak si s tím on tehdy dokázal poradit. Jak překonal spolu se svou rodinou a sousedy tak těžké časy? Jistě by nám řekl, že oni byli tehdy připraveni, počítali s nejhorsším, měli vše promyšlené a věděli, jak rychle zavřít hradební brány a vytáhnout kanony, kam ukrýt zásoby a peníze, kde v lese poschovávat dobytek. Jak odrážet výpady a hasit požáry, jak se ujmout uprchlíků a vykupovat zajatce, jak dojednávat s nepřátelskými veliteli výpalmé a držet v bezpečné vzdálenosti od městské kasy, sklepů a spíží i od svých manželky a dcer vlastní vojáky. To vše se museli lidé postupně naučit a bylo to pak pro ně samozřejmé, jako pro nás řízení auta či práce na počítači.

Ale také by nám řekl, že přežít a žít tak, aby to za něco stálo, jim nepomohlo jen toto všechno lidské úsilí, ale především víra v toho, který v každé situaci vede, chrání a žehná, který odvrací boje jinou než brannou mocí. Díky důvěře a úctě k Bohu se z života tehdejších lidí neztratila krása,

radost, pohled někam dál, za všechny každodenní útrapy. Michna neřešil jen válečná soužení, ale také komponoval nádhernou hudbu, kterou prováděl na zdejších kůru s dalšími měšťany, psal hluboké duchovní verše, účastnil se slavných procesí. Ovšem také ve svém šenku točil víno a dovedl se radovat z krátkých pokojných chvil se sousedy i s rodinou. A jistě dovedl být soucitný a všiml si potřeb těch, které válka připravila téměř o vše.

Uvědomoval si, že náš život tu není jen pro nás samotné, abychom se jen stále více realizovali, zabývali svým nitrem, řešili své bolístky, ale náš život je úkolem, službou, kterou nás pověřil Hospodin a v níž máme spolupracovat s druhými a pomáhat jim. Když úkoly splníme, budeme pokojní, naplnění, budeme mít i uprostřed těžkých časů dobrý pocit. Jinak budeme stále nespokojení, i kdyby nás Bůh zahrnul vším, co od něj požadujeme.

Michna by nám jistě poradil, abychom pro začátek více četli Písmo svaté a povzbuzovali se příběhy o Boží záchraně, kterých tam najdeme velké množství. Abychom se modlili žalmy, předkládali Bohu své prosby s děkováním a tak se navzájem povzbuzovali a posilovali. Pak se rozhlédli kolem sebe a pomohli někomu, kdo je nejbliž, udělali nějaký dobrý skutek a tak si vyprosili požehnání pro svou další činnost. Možná by nás i pozval, abychom si s ním také občas otevřeli dobré víno a jako postní skutek u něj nenadávali a nenaříkali, ale poslouchali krásnou hudbu a chválili Boha, který nedá zaniknout ničemu opravdu cennému v našem životě. Který vždy znovu dává život a naději tam, kde se zdá, že už vládne jen smrt a zmar. Vyvedl naše předky z husitských bojů i třicetileté války, zachránil Evropu před Turky a není pro něj problém odfouknout jako prach a popel i dnešní zpuštěné rušitele pokoje.

Společně s generacemi našich předků, kteří to vše prožili a nyní nám pomáhají z nebe, se pomodleme třeba žalm (45) 46, který je součástí prastaré církevní pobožnosti za mír:

Bůh je naše útočiště a síla, osvědčil se jako nejlepší pomocník v nouzi. Proto se nebojíme, i kdyby se kácela země, i kdyby se hory řítily do hlubin moře. Ať se bouří moře, pění jeho vody, ať se třesou hory, když se moře vzdouvá, s námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí. Proudby bystřin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího, Bůh je v jeho středu, nepohne se, od časného jitra ho Bůh bude chránit. Národy se bouřily, říše se bortily; tu zahřměl svým hlasem, země se rozplynula. S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí. Pojďte, pozorujte Boží skutky, které učinil k úžasu země. Zamezuje války až po samé hranice světa, láme

luky, přeráží oštěpy a štíty pálí ohněm. Přestaňte a uznejte, že já jsem Bůh, převyšuji národy, převyšuji svět. S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí. Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, i nyní i vždycky a na věky věků. Amen.

S přáním požehnaného a posilujícího postu Ivo Prokop

Z liturgického kalendáře:

Nedělní cyklus čtení C, postní lekcionář.

Neděle **6. 3. – 1. neděle postní**

Pondělí 7. 3. – památka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic

Středa 9. 3. – památka sv. Františky Římské, řeholnice

Neděle **13. 3. – 2. neděle postní**

Čtvrtek 17. 3. – památka sv. Patrika, biskupa

Pátek 18. 3. – památka sv. Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele
církve

Sobota 19. 3. – slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

Neděle **20. 3. – 3. neděle postní**

Oznámení:

Sbírka na pomoc Ukrajině

Při sbírce na pomoc obětem války na Ukrajině jsme v neděli 27. února vybrali 41.990,- Kč. Všem dárcům velice děkujeme. Sbírka bude pokračovat i nadále – v kostele bude umístěna kasička, kam můžete přispět. Jinak je možno zaslat peníze na účet Charity [1000039989/5500](#) s variabilním symbolem 200 (tyto prostředky budou určeny na pomoc lidem, kteří z Ukrajiny uprchli do naší země) nebo na účet [55660022/0800](#), variabilní symbol 104 (pomoc na Ukrajině a uprchlíkům z Ukrajiny v Moldavsku). Sbírký z letošních „postních kasiček“ budou též určeny na pomoc postiženým válkou.

„Dětská“ mše sv.

Mši sv. se zaměřením pro rodiny s dětmi bude sloužit P. Miroslav Štrunc v neděli 13. března od 9.30 hod. v proboštském kostele.

Výročí volby papeže Františka

Po odstoupení papeže Benedikta XVI. byl 13. března 2013 v konkláve ve Vatikánu kardinál Jorge Mario Bergoglio SJ, zvolen 266. papežem katolické církve a vybral si jméno František. Církev ve velmi složité době již řídí devět let. Modleme se za něj: kéž ho Duch Svatý osvěcuje při jeho nelehkém pontifikátu.

Modlitby za hospic

Modlitební setkání s prosbami za Hospic sv. Kleofáše se tentokrát koná v evangelickém kostele v parku a to ve středu 16. března od 18.00 hod.

Kavárnička

V pravidelném provozu je nyní farní kavárnička na proboštství vždy v neděli po dopolední mši sv. Srdečně zveme k posezení.

Křížové cesty

Pobožnosti křížové cesty, při kterých uvažujeme o umučení a smrti našeho Spasitele Ježíše Krista budou od pátku 4. března po celou postní dobu každý týden: neděle – klášterní kostel (klášterní chodba) od 17.30 hodin, středa a pátek – proboštský chrám od 17.30 hodin.

Velikonoční pohled pro misie

Po celou dobu postní můžete pomoci chudým dětem ve světě zakoupením misijních pohlednic, které jsou na stole po boční straně kostela. Misijní kasička je k dispozici v sakristii. Děkujeme, že pomáháte.

Úcta k zemřelým

Ve čtvrtek 3. března 2022 se v kryptě pod presbytářem kostela sv. Jana Křtitele konal obřad uložení ostatků více než 40 jindřichohradeckých měšťanů, pohřbených původně v 16. a 17. století na hřbitově u proboštského kostela. Ostatky byly vyzviženy při archeologickém výzkumu vyvolaném zřizováním nové přípojky elektrické energie v roce 2021. Nyní tedy našli péčí Muzea jindřichohradecka tyto zemřelí nové místo spočinutí. Za

pietní a velmi důstojné zacházení s ostatky těchto lidí, i za přizvání k jejich křesťanskému uložení, děkuji vedení muzea a jeho archeologickému týmu. Kromě výkropu a modlitby v kryptě jsem pak později ještě za tyto zesnulé odsloužil mši sv. Jistě si tito naši předkové, a možná i příbuzní, jejichž osudy si můžeme pouze domýšlet, zaslouží naši úctu a vzpomínku před Bohem.

Představujeme naše farní společenství

Hnutí Focolare neboli Dílo Mariino

Focolare je italské slovo a znamená „krb“ nebo „ohniště“ a má symbolický význam. Aby byl oheň udržován, musíme přikládat polínka. Abychom udržovali plamen Boží lásky mezi námi, měli bychom naše prožité zkušenosti s Božím Slovem sdílet mezi sebou. Být velká rodina. Spiritualita hnutí je vlastně intenzivně žité křesťanství. Nic víc a nic míň.

Co je nového, je kolektivní sdílení na základě Božího příslibu: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem s nimi i já“. Bůh je ideál každé křesťanské duše. Žít ideál znamená sladit svou vůli s vůlí Boží. Dokonalým příkladem je nám v tom Panna Maria – služebnice Páně. Proto ten druhý název „Dílo Mariino“.

V neposlední řadě je zde zamyšlení nad trpícím Ježíšem, který nejvíce trpí svou opuštěností na kříži, když volá: „Bože můj, Bože můj, proč si mne opustil . . .“, ale nakonec říká: „Otče, do Tvých rukou odporučím svého ducha“. - V každém člověku je skryt Ježíš, někdy je hodně opuštěný!

Za zakladatelku hnutí je považována Italka Chiara Lubich (1920-2008), charismatická osobnost, která při bombardování Tridentu se svými kamarádkami pomáhala lidem ve svém okolí. Ideály dívek v té době jako studia na univerzitě, manželství, podnikání - se vzhledem k válce začaly bortit. Co přetrvává? Jedině Boží přísliby v Bibli, v evangeliu . . . A touha žít toto evangelium každý den jim byla inspirací.

V naší farnosti se schází skupinka sympatizantů tohoto hnutí. Čteme si Slovo života, tj. zamyšlení nad jednou citací z evangelia v daném měsíci. Pomodlíme se růženec a pak následuje volná diskuze na libovolné téma, kdo chce, může se podělit o své zkušenosti. Vídáme se jednou za měsíc v kavárničce, vždy ve středu po večerní mši svaté. Společenství je otevřeno všem zájemcům.

**Mše svatá v kostele
sv. Jiljí v Číměři
bude sloužena v sobotu
5. března a v sobotu 2. dubna vždy v 15 hodin.**

**V pátek 11. března a v pátek 25. března, vždy od 18 hodin,
zveme na modlitbu křížové cesty při svíčkách.**

**Papežova homilie na Popeleční středu: Vložme rány tohoto
světa do Božích ran**

Homilii Svatého otce, kterou přinášíme v plném znění, přečetl státní sekretář Svatého stolce, kard. Pietro Parolin, v bazilice sv. Sabiny na římském Aventinu. Jak již bylo dříve oznámeno, papež František nemohl předsedat obřadům Popeleční středy kvůli akutní zdravotní indispozici.

O tomto dni, který zahajuje postní dobu, nám Pán říká: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích (Mt 6,1). Může být překvapivé, že v dnešním evangeliu se vícekrát objevuje slovo „odplata“ (srov. Mt, 6,1.2.5.16). Běžně totiž na Popeleční středu soustředíme svou pozornost spíše na nároky, kladené vírou, než na odměnu, k níž na cestě víry směřujeme. Přesto se dnes Ježíš opakovaně vrací k tomuto pojmu odplaty, jako by byla jakousi vzpruhou našeho konání. V našem nitru a srdci skutečně existuje žížeň a touha po dosažení odměny, která nás přitahuje a hýbe vším, co činíme.

Pán ovšem rozlišuje mezi dvěma druhy odplaty, k nimž lidský život může tihnout – na jedné straně je to odplata u Otce, na druhé odplata u lidí. Ta první je věčná, pravá, konečná, je účelem života. Druhá je naopak přechodná, je to klam, za kterým míříme, když za nejdůležitější a největší

odměnu považujeme lidský obdiv a světský úspěch. Něco takového je však vidina, jakýsi přelud, který se po dosažení rozplyne mezi rukama. Člověka, jehož obzorem je světskost, která vábí, ale pak přináší rozčarování, ustavičně přepadá neklid a nespokojenost. Kdo hledí na odplatu tohoto světa, nikdy nedojde pokoje a též pokoj nedokáže šířit, protože ztrácí ze zřetele Otce a bratry. Toto riziko hrozí všem, a proto nás Ježíš varuje: „Dejte si pozor“. Jako by říkal: „Můžete se těšit z nekonečné odplaty, která nemá sobě rovna, dbejte proto, abyste se nedali ošálit vnějším zdáním a nehnali se za haléřovou odměnou, která se vám rozpadne pod rukama“.

Smyslem popelce, který přijmeme na svou hlavu, je vymanit nás z mámení, v němž upřednostňujeme lidskou odplatu před Otcovou odměnou. Toto strohé znamení, které podněcuje úvahu nad prchavostí našeho lidství, je jakýmsi hořkým, leč účinným lektvarem na léčbu nemoci, vyvolané vnějším dojmem. Je to duchovní nemoc, která člověka zotročuje a vytváří v něm závislost nad obdivem druhých. Je to skutečné „otroctví očí a mysli“ (srov. Ef 6,6; Kol 3,22), jež vede do života ve znamení marnivosti, které nezáleží na čistotě srdce, nýbrž na lidském uznání, nikoli na Božím, nýbrž lidském pohledu. Když se s takovou odměnou spokojíme, nežijeme dobře.

A toto onemocnění vnějškovostí se žel vkrádá též do nejposvátnějších kruhů. Právě na tomto dnes Ježíš trvá: také modlitba, dobré skutky a půst totiž mohou být sebeztažné. Každé gesto, ač sebekrásnější, může nahlodávat červotoč sebezalíbení. Tehdy není srdce plně svobodné, neboť nehledá lásku k Otci a bratrům, ale schválení ze strany lidí, jejich potlesk, vlastní slávu. A vše se tedy může stát jakousi přetvářkou před Bohem, sebou samými i druhými lidmi. Boží Slovo nás proto vybízí k vnitřnímu zpytování, abychom rozpoznali toto pokrytectví. Stanovme diagnózu této vyhledávané vnějškovosti a zkusme jí strhnout masku, prospěje nám to.

Popelec vrhá světlo na nicotnost, která se skrývá za ustaraným úsilím o světskou odplatu. Připomíná, že světskost je jako prach, který odvané lehký vítr. Sestry a bratři, nejsme na světě proto, abychom se hnali za větrem. Naše srdce žízni po věčnosti. Postní doba je časem, který nám Pán daroval, abychom se navrátili do života, vyléčili své nitro a ubírali se k Velikonocům, k tomu, co nepomíjí, k odplatě u Otce. Je to cesta uzdravování, která nezmění vše ze dne na den, avšak dennodenně do života vnese nového ducha, jiný styl. Právě k tomu slouží modlitba, konání dobrých skutků a půst: pokud byly protříbeny postním popelem a očištěny od pokrytectví vnějškovosti, rozvinou se v plné své síle a obnoví živý vztah k Bohu, bratrům i sobě samým.

Pokorná modlitba, utajená ve skrytu vlastní komůrky (Mt 6,6), je tajemstvím, díky němuž rozkvétá vnější život. Je to vřelý, láskyplný a důvěryplný dialog, který utěšuje a otevírá srdce. Zejména v této postní době se modleme s pohledem upřeným na kříž, dejme se prostoupit dojemnou Boží něhou a vložme rány tohoto světa i své vlastní rány do Jeho ran. Nepodléhejme spěchu a mlčky před Ním stůjme. Vraťme se k plodné podstatnosti niterného dialogu s Pánem. Bůh totiž nemá zalíbení v nápadném vzhledu, avšak miluje, když jej vyhledáme v utajení. Je to ona diskrétní láska, vzdálená jakékoli okázalosti a rozruchu.

Pokud je modlitba pravá, projevuje se v milosrdné lásce, která nás vysvobozuje z nejhoršího otroctví, jímž spoutáváme sami sebe. Postní charita, protříbená popelcem, nás přivádí k podstatnému, tedy k niterné radosti z daru. Almužna, udílená mimo světla reflektorů, dodává srdci pokoj a naději. Odkrývá nám krásu obdarování, jež se stává přijetím, a tak nám umožňuje odhalit cenné tajemství: dávat rozradostňuje srdce více než přijímat (srov. Sk 20,35).

A konečně půst. Není to dieta – naopak, osvobozuje nás od sebevztahné posedlosti tělesným blahobytem a pomáhá nám udržovat ve formě nikoli tělo, nýbrž ducha. Půst nás přivádí k tomu, abychom věcem přisoudili správnou hodnotu, a konkrétně nás upamatovává na skutečnost, že život nelze podříditi pomíjivým scénářům tohoto světa. Půst se neomezuje pouze na jídlo – zejména v postní době se máme postit od toho, na čem jsme svým způsobem závislí. Každý ať se nad tím zamyslí, aby jeho půst skutečně zasáhl do konkrétního života.

Jestliže modlitba, dobré skutky a půst uzrávají ve skrytu, jejich účinky nejsou tajné. Modlitba, konání dobra a půst nejsou lékem jen pro nás, nýbrž pro všechny, poněvadž mohou změnit dějiny. V prvé řadě kvůli tomu, že člověk, který zakouší jejich účinky, je téměř bez povšimnutí předává druhým, a především vzhledem k tomu, že modlitba, dobré skutky a půst jsou hlavními cestami, které Bohu umožňují, aby zasahoval do našich životů a běhu světa. Jsou to zbraně ducha, jimiž, o tomto dni modlitby a postu za Ukrajinu, vyprošujeme od Boha onen pokoj, který lidé sami nedokážou nabýt a budovat.

Pane, který vidíš do skrytosti a odplácíš nám nad veškeré naše očekávání, vyslyš modlitbu těch, kdo v tebe důvěřují, zejména těch nejprostších a nejzkoušenějších, těch, kteří trpí a prchají před rachotem zbraní. Navrať srdcím pokoj, vrať našim dnům svůj pokoj. Staň se.

Štěpán Smolen: O pravém postu

Občas lze ve světě a někdy i v církvi zaslechnout hroživou herezi, strašlivý blud. Ten blud tvrdí, že křesťanství je názor na svět a že křesťan je prostě člověk, který by odpověděl ano na anketní otázku, zda Kristus vstal z mrtvých.

Tohle ano je nesmírně důležité, ale křesťana ještě nedělá. Takové ano by totiž klidně mohlo zaznít i z ďáblových úst. Satan nemá pochybnosti o Pánově vzkříšení, Bibli zná nazpaměť – a přece není křesťan. Křesťanství není uvelebení se ve vlastnictví těch správných pravd, není souborem názorů a vědomostí. Dokonce mnohem dřív než se slovo křesťanství vůbec začalo používat, existovalo pro vyznání Kristových učedníků označení jiné: hodos, cesta, následování. Nejednalo se o společenství lidí, kteří znají nějaké druhým skryté mystické pravdy, ale o ty, kdo za Kristem vykročili.

Proto také mé křesťanství, i kdybych o Bohu sebekrásněji řečnil, může být mnohem zakrnělejší než vaše, pokud budu žvatlat o lásce, zatímco vy půjdete a navštívíte nemocného anebo koupíte mrznoucímu bezdomovci kafe. Mluvit o Bohu, říkají pouštní otcové, je tak snadné jako házet balvany dolů z věže – kazatel je vrhá na lidi, ti z toho mají omláčené hlavy a jemu nahoře je hej. Mluvit o Bohu je lehké, ale jít po cestě, která se nazývá křesťanství, je stejně těžké, jako ten balvan na věž vynést.

Začala doba postní, která je pobídkou pro ty, kdo ulehli ospale podél cesty, aby zase vstali a šli, a pro ty, kdo už jdou, aby zkontrolovali, jestli jdou správným směrem – totiž k Otci. Všichni ležící i jdoucí pak mohou počátkem postu provést revizi svého podloží – zda mám pod nohama zemi, anebo obláček svých představ. Obláčky jsou skvělé, člověk se o ně neušpiní, tvář si o ně nenabije, ale nedojde po nich nikam. Sebetvrďšího krajíce chleba se najím spíš než krásného snu o hostině.

Postavit duchovní život nohama na zem lze mimo jiné dobrým postním předsevzetím. Dobrým, tedy konkrétním, splnitelným a moudrým. Konkrétním.

Nejlepším příkladem špatného předsevzetí jsou slova „budu lepší“. Pokud vylezu ze zpovědnice nebo odejdu ze mše svaté pouze s tím, že budu lepší, mohu si být téměř jist, že nebudu, protože jsem se pro nic konkrétního nerozhodl. „Budou hodnější na manželku,“ je příkladem o něco lepšího špatného předsevzetí. A příklady dobrých předsevzetí? „Ujmu se pondělního vysávání.“ „Ve středu nebudu vůbec pouštět počítač a ušetřený čas strávím

nad duchovní knihou, anebo s dětmi.“ „Každé ráno se cestou do práce pomodlím desátek růžence.“

Dále by předsevzetí mělo být splnitelné. „Vstanu ve tři ráno, dám si studenou sprchu a pak se budu tři hodiny na kolenou modlit,“ je další příklad předsevzetí špatného. Sice konkrétního, ale s největší pravděpodobností, pokud náhodou nejste trapistka nebo kartuzián, dlouhodobě neplnitelného. Skončí to ne tím, že se budu modlit méně, ale tím, že se nebudu modlit vůbec. A příklad předsevzetí splnitelného? Třeba: „To úplně první, co ráno udělám, bude znamení kříže. Svěřím Pánu den a teprve potom začnu s pobíháním.“

Nakonec je třeba, aby bylo předsevzetí moudré, tedy aby se týkalo věci, která mě pálí. Pokud denně po večeři vypiju lahev whisky, pak není nejmoudřejším postním předsevzetím odřici si čokoládu. Pokud ve volném čase vykrádám banky, pak neřeším v první řadě svůj neuklizený pokojíček. Zápasím s tím, co je aktuálně nejožehavější, rozhodně nepostupuji od malých chyb k větším. Nejprve se věnuji boji se svými těžkými hříchy, se závislostmi, se zakořeněnými neřestmi. Nejprve stavím zeď a teprve potom pečuji o výzdobu.

Úplně každý totiž má nějaké ty své ctnosti. I diktátor může být dochvilný, věrný manželce a něžný ke zvířatům. Jenže Boha mé roztroušené ctnosti nezajímají, chce mě celého. A to znamená zaměřit se právě na to, co mu nechci dát. Pokud se modlím „Buď vůle tvá, ale...“, nebo „Chci plnit Tvou vůli kromě...“, pak jsou to právě ta ale a kromě, k nimž mě Pán volá.

Když už jsem své konkrétní, splnitelné, moudré předsevzetí našel, další zatím nehledám. I kdyby pádů bylo mnoho, proč se u nich dlouho zastavovat, když cesta je tak daleká? Navzdory nedbalostem bude lépe zůstat věrný svému bojišti, než dezercí vyhledávat nová.

Ostatně, k dobrému lze obrátit postní úspěch i postní selhání. Pokud na práh Velikonoc doběhnu beze šrámu, mohu z hloubi srdce děkovat Bohu za milost. Pokud se na práh Velikonoc doplazím s potraným trikotem, mohu Boha z hloubi srdce o milost prosit. Jedinou prohrou je předsevzetí nemít, zápas nevykoušet, Pána o pomoc nepožádat a setrvat spokojeně slepý.

Na téhle výpravě nikdo nemůže dlouho kráčet vpřed, pokud se nenají. Eliáš šel v síle andělského chleba po poušti čtyřicet dní. Andělský pokrm je připraven na čtyřicetidenní pouť i pro křesťana. Eucharistická mana ho uschopní k nemožnému: aby šel se svým předsevzetím pořád nohama po zemi a přitom se přiblížil nebi.

Úmysly mší sv. od 7. do 20. března 2022

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 8.00 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

Po 7. 3.	P	Za + z rodiny Galovy a Kořínkovy	Po 14. 3.	P	Za + tři sestry a DVO
Út 8. 3.	K	Za + sestřičku Marii Langweilovou	Út 15. 3.	K	Za + Ludmilu Jeřelovou
St 9. 3.	P	Za + Marii Klikovou a rodinu Pavlišťíkovu	St 16. 3.	P	Na poděkování za 70 let života, za všechny milosti, zdraví a dary s prosbou o Boží lásku a požehnání do všech dnů
Čt 10. 3.	K	Za Josefa Bednáře, Alenu Floriánovou, jejich rodiče a prarodiče	Čt 17. 3.	K	Za + Josefa Dalíka
Pá 11. 3.	P	Za rodinu Petrákovu a Hanzalovu a DVO	Pá 18. 3.	P	Za nová kněžská povolání a na dobrý úmysl
So 12. 3.	P	Za Toníka Kubína	So 19. 3.	P	Za nová kněžská povolání a na dobrý úmysl
Ne 13. 3. 2. neděle postní	P: Za farnosti K: Za + manžele Barákovy, jejich rodiče a sourozence		Ne 20. 3. 3. neděle postní	P: Za farnosti K: Za + i živé členy rodiny Dalíkovy a Fialovy s prosbou o Boží požehnání pro všechny	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603,

Redakce: P. Ivo Prokop, P. Miroslav Štrunc

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Výrobní náklady jednoho výtisku činí 5,- Kč.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 16. 3. 2022.